

[Poul Møller.]

måske også tilsigtet — men det kan betyde, at resultatet bliver de frie forhandlingers fuldstændige sammenbrud. Er fagbevægelsen rede til at tage en sådan konsekvens? Der skal i øvrigt ikke megen fantasi til for at udmale sig, hvad en sådan retsløshed kan føre til, hvis det skulle lykkes socialdemokratiet og socialistisk folkeparti — hvad vælgerne måtte forbyde — at opnå et samlet flertal efter næste valg. Hvordan vil socialdemokratiet, hvis det går ind på den vej, som helhedsløsningen har anvist, og som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen er så ivrigt optaget af, kunne modstå forslag om lavere arbejdstid og højere lønninger fra socialistisk folkeparti?

Disse dybt alvorlige problemer må afklares i denne folketingssamling, der er den sidste, før nye overenskomstforhandlinger påbegyndes. Jeg byder gerne den nye arbejdsminister velkommen til arbejdet, men jeg lykønsker ham ikke med den opgave, der venter ham efter helhedsløsningen. Jeg forstår, at når den højtærede statsminister valgte netop ham, var det, dels fordi han vil have en, der kender arbejdsmarkedets forhold, dels fordi han gerne vil styrke fagbevægelsens stilling inden for regeringen. Den har formentlig været betragtet som værende lidt for svag hidtil. Vi andre har ikke haft den opfattelse. Jeg lykønsker altså ikke den nye arbejdsminister, og i hans chefs åbningstale er der ingen løsning på disse problemer. Jeg tror, at den nuværende regering er ude af stand til at løse dem efter smedekongressen.

Skattepolitisk befinder vi os i et tilsvarende dilemma. Statsministeren har flere gange fremhævet, at nu skal der fremsættes forslag om kildeskat. Det skulle efter sommerens store interview — jeg tror, det var i Aktuelt for den 4. august — at dømme være samlingens store opgave. I åbnings-talen er ordvalget langt mere forsigtigt. Men det tør også siges, at den opgave, man har stillet sig, er yderst utaknemlig. Man vil bevare skattefradragets regel og alligevel gennemføre en definitiv kildeskatteordning. For os her i tinget, der i årevis har beskæftiget os med disse problemer — lige siden daværende finansminister Kampmann i en redegørelse her i tinget i 1955 udtalte sig om problemerne i forbindelse med kilde-

skat — er den opgave, regeringen nu har stillet sig selv, så umulig, at dens tilblivelse kun kan skyldes politiske grunde, og at finansministeren er for ny til at kende alle faldgruberne i dette anliggende.

En ting har nemlig altid stået klart: at vil man have en definitiv kildeskat, altså uden efterreguleringer af nogen art, kan det ikke kombineres med bevarelse af skattefradragets regel. Dennes eksistens forudsætter jo nødvendigvis en efterregulering. Den forudsætter, at der både er en brutto- og en nettoindkomst, medens den definitive kildeskat kun kan arbejde med ét indkomstbegreb. Den definitive kildeskat skal jo også opfylde ønsket om at betale skat af den løbende indkomst, men også det vil komme i strid med retten til at fradrage betalte skatter. Ærlig talt får man fornemmelsen af, at regeringen nok har tænkt så langt, at skattefradragets regel er populær, og derfor må vi nu efter jordlovsnederlaget beholde den. Men da der samtidig er mange, der kræver kildeskat, og da disse tilmed vil have kildeskatten definitiv, må vi se, om vi kan lave en definitiv kildeskat med bevarelse af skattefradragets regel. Sjældent har en skattepolitisk målsætning været så uklar, og det er egentlig trist, at man er havnet i en sådan tågebanke, når man tænker på, at regeringen har haft 10 år til at finde ud af, hvordan den ville realisere kildeskatten, og hvad den ville i denne vigtige sag.

Det er åbenbart ikke regeringens hensigt at nærme sig en skattereform i denne folketingssamling. Os forekommer det, at man burde lægge al den kildeskattesnak, som man har forkludret så grusomt, til side og tage sig sammen til en egentlig skattereform, der ikke beskæftiger sig med opkrævningsproblemer, men med skattebyrden og dens fordeling på forbrug, på arbejde og indkomst. Det skubber regeringen imidlertid fra sig.

Vi mener, at der i denne folketingssamling må tages yderligere skridt henimod en overflytning af beskatningen fra indkomst og opsparing til forbrug. Dette kræver en forhøjelse af børnetilskuddene, samtidig med at proportionalsskattegrænsen gradvis hæves inden for f. eks. en 3-årig periode til en skattepligtig indkomst på ca. 30.000 kr. Vi ønsker tillige en udglatning af progressionen for dem, hvis indkomst ligger over de